

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Η ΚΟΡΗ
ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

Όλοι πίστεψαν ότι χάθηκε.
Εκείνη, όμως, επέστρεψε για να εκδικηθεί.

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η νεαρή γυναίκα τακτοποίησε προσεκτικά τον εξοπλισμό της μέσα στον μαύρο μακρόστενο σάκο. Έκανε έναν τελευταίο έλεγχο, πριν κλείσει το φερμουάρ. Δεν έπρεπε να ξεχάσει τίποτε. Και η αλήθεια ήταν ότι τον τελευταίο καιρό παραείχε γίνει αφηρημένη. Κοίταξε ένα προς ένα τα πράγματα που περιείχε ο σάκος: το πορτοκαλί της κράνος, με βιδωμένο πάνω του το ηλεκτρικό φωτιστικό διπλής κεφαλής, πολλές έξτρα μπαταρίες, δύο κόκκινες βαμβακερές φόρμες, μαύρα δερμάτινα γάντια, επιγονατίδες και την ισοθερμική κουβέρτα της από φύλλο αλουμινίου... *Ωραία!* Όλα είναι έτοιμα, σκέφτηκε. Σε μια σακούλα λίγο πιο πέρα βρίσκονταν και οι μαύρες γαλότσες της με τα τύπου *vibram* πέλματα, που θα τη βοηθούσαν να πατά σταθερά πάνω σε κάθε βράχο ή να κατεβαίνει σε απότομα βάραθρα δίχως να γλιστρά. Και ακριβώς δίπλα στη σακούλα κειτόταν ένας άλλος σάκος, που περιείχε τα στατικά σχοινιά, τις ζώνες που πάνω τους προσαρμόζονταν οι αναβατήρες, τα φρένα, τους καταβατήρες, καθώς και όλα τα υπόλοιπα εξαρτήματα που χρειάζεται ένας σπηλαιολόγος, τους κρίκους, τα καρφιά, το «σκαλάκι», το απαραίτητο φαρμακείο. Είχε ελέγξει τα πάντα δύο και τρεις φορές, για να βεβαιωθεί ότι δεν ξέχασε τίπο-

τε. Δεν είναι διόλου ευχάριστο να βρίσκεσαι δεκάδες μέτρα κάτω από τη γη, μέσα σε μια υγρή και σκοτεινή σπηλιά, και ξαφνικά να συνειδητοποιείς ότι σου λείπει κάτι.

«Γιατί αποφάσισες να πας εκεί;»

Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας, που στεκόταν εδώ και ώρα στην πόρτα και την παρακολουθούσε με την ανησυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, τρόμαξε τη Νατάσα. Γύρισε και την κοίταξε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Δεν τα είπαμε, θεία Αλίκη; Μην επιμένεις! Έχω πάρει την απόφασή μου».

«Μα, παιδί μου...»

«Ούτε μα ούτε ξεμά!» τη διέκοψε κάπως απότομα. «Άλ-λωστε, αυτή είναι μια σπουδαία ευκαιρία για μένα. Ξέρεις πόσον καιρό περίμενα να μου κάνουν μια τέτοια πρόταση;»

Η Αλίκη κούνησε θλιμμένη το κεφάλι της.

«Ίδια ο πατέρας σου...» μουρμούρισε και το βλέμμα της βάφτηκε στο χρώμα της θλίψης, ανάμεικτο με πινελιές περηφάνιας.

Χαμογέλασε η Νατάσα. Πάντα της άρεσε ν' ακούει ότι έμοιαζε στον πατέρα της. Και την αγάπη της για τη σπηλαιολογία από κείνον την είχε πάρει. Ο Ισίδωρος Στεφάνου, ένας από τους πιο επιφανείς και ικανούς σπηλαιολόγους της Ελλάδας, είχε συμμετάσχει σε αμέτρητες αποστολές και είχε εξερευνηήσει πολλά σπήλαια της χώρας, σπάνιας και μοναδικής ομορφιάς, δίνοντας στον κόσμο την ευκαιρία να θαυμάσει τους εκπληκτικούς σταλακτίτες και σταλαγμίτες, που στο βάθος των αιώνων είχαν πάρει απίθανα σχήματα και απaráμιλλα χρώματα, παραβγαίνοντας σε τέχνη με τους μεγαλύτερους γλύπτες και ζωγράφους.

Η Αλίκη την πλησίασε και ακούμπησε το ένα της χέρι στον ώμο της κοπέλας, ενώ με το άλλο τής χάιδεψε τα μαλλιά. Από τα γέρικα μάτια της ξεχειλίζουν η αγάπη και η στοργή.

«Δεν το καταλαβαίνεις, κορίτσι μου, ότι είναι επικίνδυνο να πας στην Κλειτορία; Αν σε αναγνωρίσει κάποιος;»

Προς στιγμήν το βλέμμα της Νατάσας σκοτεινιάσε. Γρήγορα όμως το σύννεφο χάθηκε και τη θέση του πήραν δυο χρυσαφένιες ίριδες, που χαμογελούσαν καθησυχαστικά στην ηλικιωμένη γυναίκα.

«Αχ, θεία μου, καλή μου θεία!» της είπε αγκαλιάζοντάς τη σφιχτά. «Πάντα στέκεσαι δίπλα μου, σαν φύλακας άγγελος. Τι θα γινόμουν χωρίς εσένα;» Έπιασε τρυφερά τα χέρια της ηλικιωμένης γυναίκας και τα έφερε στα χείλη της, αποθέτοντας ένα φιλή γεμάτο από την ευγνωμοσύνη που πλημμύριζε την καρδιά της. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτε» συμπλήρωσε. «Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε... έχω αλλάξει πολύ, πάρα πολύ. Ακόμα και το όνομά μου είναι διαφορετικό πια. Ποιος μπορεί να φανταστεί ότι η Νατάσα Βάλβη είναι η Αναστασία Στεφάνου, εκείνο το στρουμπουλό κοριτσάκι με τα σγουρά κατάμαυρα μαλλιά, τα μεγάλα γυαλιά μυωπίας με τον κοκάλινο σκελετό και τα σιδεράκια στα δόντια;»

Γέλασε, καθώς έφερε στον νου της την εικόνα της όταν ήταν μικρό κορίτσι. Το γέλιο της όμως κόπηκε απότομα, γιατί, μαζί με αυτήν την εικόνα, ήρθαν απρόσκλητες και κάποιες άλλες αναμνήσεις, απαίσιες, εφιαλτικές, ανοίγοντας πάλι την πληγή, που στην πραγματικότητα δεν είχε επουλωθεί ποτέ· μια πληγή που ολοένα μάτωνε, κι ας είχε κάνει τα

πάντα για να τη γιατρέψει. Προσπάθησε να αντισταθεί, να κλείσει την πόρτα της ψυχής και του νου της στις θύμησης, να μην τις αφήσει να την πονέσουν ξανά – όμως, μάταιος κόπος. Το μυαλό της γύρισε πίσω σ' εκείνη την ημέρα, την καταραμένη ημέρα πριν από είκοσι τέσσερα χρόνια. Τότε που άλλαξαν όλα, τότε που ήρθε η καταστροφή...

Ο περίφημος σπηλαιολόγος Ισίδωρος Στεφάνου είχε εγκατασταθεί προ πενταετίας στην Κλειτορία. Βέρος Αθηναίος ο ίδιος, ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα εγκατέλειπε την πόλη, για να ζήσει σ' ένα χωριό. Συμμετέχοντας όμως σε μια αποστολή στο σπήλαιο των Λιμνών, με στόχο την έρευνα και τη διάνοιξη μεγαλύτερου μέρους του για το κοινό, ερωτεύθηκε κεραυνοβόλα το μικρό ορεινό χωριό. Τον μάγεψε η θέα του ατέλειωτου πράσινου, η γαλήνη που πρόσφερε στην ψυχή του, η απλότητα και η καλοσύνη των κατοίκων, η ομορφιά των μικρών σπιτιών με τα κατακόκκινα κεραμίδια. Δεν μπορούσε να εξηγήσει τον λόγο, όμως, από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στην Κλειτορία, ένιωσε ότι θα ήθελε να μείνει εκεί για πάντα. Άλλωστε, ήταν βέβαιος ότι στο όμορφο αυτό μέρος θα μεγάλωνε πιο καλά κι η μονάκριβη κόρη του, η Αναστασία του. Θα μπορούσε να παίζει, να τρέχει, να γελά, ανασαίνοντας τον καθαρό αέρα και όχι τα καυσαέρια της πόλης, να ατενίζει τον γαλανό ουρανό και όχι να πνίγεται από το γκριζό νέφος της Αθήνας, να ζει μέσα στην καταπράσινη φύση, όχι ανάμεσα στους τσιμεντένιους όγκους και τα χιλιάδες αυτοκίνητα.

Όσο περνούσαν οι ημέρες και οι εργασίες στο σπήλαιο συνεχίζονταν, τόσο πιο σίγουρος ένιωθε για την απόφα-

σή του. Όπως και να το έβλεπε κανείς, η ποιότητα ζωής στην επαρχία, μέσα στη φύση, ήταν τελείως διαφορετική. Άλλωστε, δεν είχε να χάσει και πολλά φεύγοντας από την πόλη. Στενούς συγγενείς δεν είχε στην Αθήνα, εκτός από μια μακρινή εξαδέλφη της μητέρας του, την Αλίκη Χαλκίτη. Ούτε και πολλούς φίλους είχε. Κι η γυναίκα του, η Φλώρα, δεν έφερε καμία αντίρρηση. Βέβαια, χρόνια τώρα, δεν του αρνιόταν τίποτε, δεν αντιδρούσε γενικώς. Ο Ισίδωρος αποφάσιζε, κι εκείνη απλώς ακολουθούσε. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να έχει δίπλα της τα αντικαταθλιπτικά της κι ένα μπουκάλι ούισκι – τίποτε άλλο. Οι γιατροί γνωμάτευσαν ότι όλα τα προβλήματα της γυναίκας είχαν ξεκινήσει από την επιλόχειο κατάθλιψη. Βέβαια, ήταν πάντοτε μελαγχολική, ωστόσο η κατάστασή της επιδεινώθηκε ιδιαίτερα μετά τον θάνατο της αδελφής της, της Στέλλας, έναν μόλις χρόνο μετά τον γάμο της με τον Ισίδωρο.

Η Στέλλα ήταν δύο χρόνια μικρότερη από τη Φλώρα, μια γυναίκα πανέμορφη, με μακριά, πλούσια κόκκινα μαλλιά, που έπεφταν σαν φλογισμένος καταρράκτης στους ώμους της, και σμαραγδένια μάτια. Είχε αντιληφθεί πολύ νωρίς ότι η ομορφιά της θα μπορούσε να γίνει το διαβήτηριο για τη μεγάλη ζωή που ονειρευόταν. Έτσι, δεν έχανε ευκαιρία να συνάπτει εφήμερες σχέσεις με πάμπλουτους επιχειρηματίες, οι οποίοι αποδεικνύονταν εξαιρετικά γενναιόδωροι μαζί της, ενώ περιστασιακά έκανε και το μοντέλο σε διάφορους οίκους μόδας. Η Φλώρα προσπάθησε επανειλημμένως να τη συνετίσει, να της δώσει να καταλάβει ότι η ζωή που έκανε δεν θα την οδηγούσε πουθενά. Εκείνη όμως γελούσε και έλεγε στην αδελφή της ότι αργά

ή γρήγορα θα κατέληγε με έναν πλούσιο γαμπρό και οι πόρτες της καλής κοινωνίας θα άνοιγαν διάπλατα γι' αυτήν. Ευτυχώς, οι γονείς τους δεν ζούσαν για να δουν την κατρακύλα της μικρής τους κόρης. Είχαν σκοτωθεί σε δυστύχημα, όταν η Φλώρα ήταν περίπου είκοσι και η Στέλλα δεκαοκτώ ετών. Ποιος να το φανταζόταν ότι η κόρη τους θα τους ακολουθούσε στον θάνατο μετά από λίγα χρόνια, και μάλιστα με τραγικό τρόπο...

Η Στέλλα είχε πάει ταξίδι με το σκάφος ενός πλούσιου επιχειρηματία, του Μενέλαου Χρηστάκου, με τον οποίο διατηρούσε σχέση, παρότι εκείνος ήταν παντρεμένος. Είχαν γνωριστεί σε ένα πάρτι πέντε μήνες πριν από το τραγικό της τέλος, και ο άντρας ξετρελάθηκε μαζί της. Έκανε τα πάντα για να την κατακτήσει. Της έστελνε συνεχώς λουλούδια, της χάριζε πανάκριβα κοσμήματα, ώσπου στο τέλος την κατάφερε να πέσει στην αγκαλιά του. Βέβαια, η αλήθεια ήταν ότι δεν χρειάστηκε να κουραστεί και πολύ για να το κατορθώσει. Η Στέλλα κατάλαβε γρήγορα ότι θα είχε πολλά να κερδίσει από μια σχέση μαζί του κι έτσι, αφού του έκανε λίγο καιρό τη δύσκολη –μόνο και μόνο για να την ποθήσει περισσότερο–, έγινε τελικά ερωμένη του. Η ζωή στο πλευρό του ήταν ό,τι ακριβώς ονειρευόταν. Αποφάσισε πως δεν έπρεπε να αφήσει την ευκαιρία να χαθεί και φρόντισε να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να του γίνει απαραίτητη. Τον πίεζε μάλιστα να χωρίσει τη γυναίκα του και να την παντρευτεί και, απ' ό,τι είχε πει στη Φλώρα, εκείνος της είχε υποσχεθεί πως θα το έκανε. Μάλιστα, η εντυπωσιακή κοκκινομάλλα προσδοκούσε ότι σε αυτό το ταξίδι θα της ανακοίνωνε το πολυπόθητο διαζύγιο

και θα της έκανε πρόταση γάμου. Τα πράγματα, όμως, δεν εξελίχθηκαν καθόλου με τον τρόπο που περίμενε η ίδια. Δύο ημέρες μετά την αναχώρησή τους, η Φλώρα, παρακολουθώντας το βραδινό δελτίο ειδήσεων, άκουσε ξαφνικά την παρουσιάστρια να προλογίζει ένα ρεπορτάζ για τη μυστηριώδη εξαφάνιση μιας νεαρής γυναίκας και είδε στην οθόνη τον εν λόγω επιχειρηματία πίσω από ένα δάσος μικροφώνων και απέναντι σε ένα πλήθος δημοσιογράφων, που συνωστιζόνταν για να πάρουν μια δήλωσή του. Ο άντρας εξηγούσε συντετριμμένος ότι η νεαρή καλεσμένη του, μετά από ένα ολονύκτιο πάρτι με άφθονο αλκοόλ, είχε εξαφανιστεί από το σκάφος και δυστυχώς υπέθεταν πως μάλλον είχε πέσει στη θάλασσα. Ο ίδιος και το πλήρωμα είχαν γυρίσει το πλοίο άνω κάτω, είχαν ψάξει παντού για κάποιο ίχνος της, όμως δεν κατάφεραν να την εντοπίσουν πουθενά. Προφανώς είχε χαθεί μέσα στα σκοτεινά νερά.

Τις επόμενες ημέρες, ο επιχειρηματίας αναγκάστηκε να ομολογήσει στην αστυνομία πως είχε σχέση με τη Στέλλα, τονίζοντας όμως ότι ουδέποτε είχε πρόθεση να χωρίσει τη γυναίκα του για να την παντρευτεί. Παραδέχτηκε ότι οι δυο τους είχαν έναν τρομερό καβγά, ακριβώς επειδή η κοπέλα τον πίεζε να ζητήσει διαζύγιο από τη σύζυγό του. Όταν εκείνος της απέκλεισε αυτήν την πιθανότητα, εκείνη κλείστηκε στην καμπίνα της πίνοντας και κλαίγοντας. Αποφάσισε να την αφήσει μόνη της, για να ηρεμήσει και να καταλάβει ότι η σχέση τους ήταν εφήμερη και ότι δεν υπήρχε καμία προοπτική να καταλήξει σε γάμο. Το πρωί, όμως, δεν τη βρήκε στην καμπίνα ούτε και οπουδήποτε αλλού πάνω στο σκάφος. Κανείς από το προσωπικό δεν την είχε δει. Έγιναν έρευνες

στη θάλασσα, αλλά το σώμα της άτυχης γυναίκας δεν βρέθηκε. Διατυπώθηκαν βέβαια κάποιες υπόνοιες σχετικά με την ανάμειξη του επιχειρηματία στον θάνατο της Στέλλας, όμως αποδείξεις δεν υπήρχαν, όσο κι αν η Φλώρα ούρλιαζε ότι εκείνος έφταιγε, ότι ίσως τη σκότωσε για να αποφύγει το σκάνδαλο. Η κατάθεση ενός μέλους του πληρώματος στάθηκε σωτήρια για κείνον, καθώς ο άντρας είπε ότι όλη τη νύχτα βρισκόταν στο σαλόνι, ακριβώς έξω από την καμπίνα του επιχειρηματία, και ότι εκείνος δεν βγήκε στιγμή αποκεί μέσα. Τελικά, η υπόθεση θεωρήθηκε ατύχημα, και η Φλώρα απέμεινε να θρηνεί μια αδελφή την οποία δεν θα μπορούσε καν να θάψει.

Από τότε η γυναίκα κλείστηκε στον εαυτό της. Όταν έμεινε έγκυος στην Αναστασία, ο Ισίδωρος πίστεψε ότι ο ερχομός του παιδιού θα απάλυνε τον πόνο της, ότι θα έδινε νέα πνοή στη ζωή της. Όμως, σύντομα διαψεύστηκε. Όταν η γυναίκα γέννησε, η επιλόχειος κατάθλιψη ήρθε να προσθέσει άλλο ένα μουντό χρώμα στο ήδη συννεφιασμένο τοπίο της ύπαρξής της. Οι γιατροί προσπάθησαν να καταπολεμήσουν το τέρας της κατάθλιψης χορηγώντας διάφορες φαρμακευτικές αγωγές και προτείνοντας θεραπείες. Ό,τι όμως κι αν έκαναν, δεν έφερε αποτέλεσμα. Η Φλώρα δεν συνήλθε ποτέ. Συνέχισε να παραμένει βυθισμένη σ' ένα περίεργο σκοτάδι, σ' έναν κόσμο αποκλειστικά δικό της, από τον οποίον δεν μπορούσε –ή ίσως δεν ήθελε– να βγει. Ούτε και επέτρεπε σε κανέναν να τη βγάλει.

Έτσι, ο Ισίδωρος και η οικογένειά του μετακόμισαν στο χωριό. Εγκαταστάθηκαν σε ένα πέτρινο σπίτι, λίγο έξω από την Κλειτορία, χωμένο μέσα στα έλατα, το οποίο ο σπηλαιο-

λόγος αγόρασε και ανακαίνισε, μετατρέποντάς το σε ένα πραγματικό κόσμημα. Οι τοίχοι βάφτηκαν σε ένα φωτεινό λευκό χρώμα και η κεραμοσκεπή επισκευάστηκε, αφού ο χρόνος μάλλον δεν της είχε φερθεί με ευμένεια. Ολόκληρη η αυλή στρώθηκε με πέτρα, ενώ το πηγάδι καθαρίστηκε και ήταν ξανά έτοιμο να δροσίσει τους ενοίκους με το ολοκάθαρο νερό του. Οι κτιστοί καναπέδες με τα τεράστια αναπαυτικά μαξιλάρια και το πέτρινο τραπεζάκι συμπλήρωναν το σκηνικό στη μια πλευρά της αυλής, ενώ στην άλλη οι κούνιες, η τσουλήθρα, η τραμπάλα κι ένα σωρό παιδικά παιχνίδια αποτέλεσαν τον παράδεισο της μικρής Αναστασίας, τις ώρες που δεν βρισκόταν στο σχολείο.

Ωστόσο η Φλώρα εξακολουθούσε να μένει κλεισμένη στον εαυτό της. Η αλλαγή του περιβάλλοντος δεν είχε απολύτως καμία επίδραση πάνω της. Περνούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας κλεισμένη στην κρεβατοκάμαρά της, συντροφιά με τα χάπια, το ουίσκι και τα βιβλία της. Δεν ενδιαφερόταν για τίποτε άλλο.

Τα τέσσερα πρώτα χρόνια, μια ηλικιωμένη γυναίκα, η κυρία Θεοδώρα, έμενε μαζί τους, για να κάνει τις δουλειές του σπιτιού και να μαγειρεύει. Αρρώστησε όμως πολύ σοβαρά ο γιος της, ο οποίος έμενε στην Τρίπολη, κι έτσι εκείνη αναγκάστηκε να φύγει. Η μικρή Αναστασία στενοχωρήθηκε πολύ όταν την αποχωρίστηκε, καθώς είχε δεθεί μαζί της και την είχε αγαπήσει, θεωρώντας τη μέλος της οικογένειας, κάτι σαν τη γιαγιά που ποτέ δεν γνώρισε. Μα δεν γινόταν αλλιώς. Ήταν ανάγκη η γυναίκα να βρεθεί κοντά στον γιο της και να τον φροντίσει. Όσο κι αν η μικρή δεν είχε νιώσει ποτέ την αγάπη της μητέρας της, καταλά-

βαινε πως μια μάνα κάνει τα πάντα για το σπλάχνο της. Και πάντα ήλπιζε ότι θα ερχόταν η ημέρα που η Φλώρα θα έβγαινε από τον λήθαργο, στον οποίο βρισκόταν βυθισμένη, και θα της άνοιγε διάπλατα την αγκαλιά και την καρδιά της.

Μόλις έφυγε η κυρα-Θεοδώρα, ο Ισίδωρος προσέλαβε μια κοπέλα από το χωριό, την Ιωάννα, για να φροντίζει το σπίτι και την κόρη του. Ο ίδιος κοιμόταν σε ξεχωριστό δωμάτιο, αφού από τη γέννηση της Αναστασίας και μετά δεν είχε ξαναπλησιάσει ερωτικά τη γυναίκα του. Δεν το ήθελε εκείνη. Πολλές φορές προσπάθησε να την προσεγγίσει, όμως αυτή τον έδιωχνε. Στην αρχή το πάλεψε, αλλά στο τέλος κατάλαβε ότι έπρεπε να της δώσει χρόνο, ή μάλλον χρόνια, αφού πλέον ζούσαν ως απλοί συγκατοικοί στο ίδιο σπίτι.

Οι συνθήκες λοιπόν ήταν τέτοιες, ώστε η Ιωάννα να μη δυσκολευτεί ιδιαίτερα να τον πλησιάσει. Άλλωστε, ήταν εξαιρετικά ωραίος άντρας. Ψηλός, αθλητικός, με κατάμαυρα μαλλιά και γκριζοπράσινα μάτια. Του μαγείρευε, έπλενε και σιδέρωνε τα ρούχα του, έπαιζε με την κόρη του, συζητούσε μαζί του – ήταν θέμα χρόνου να μοιραστεί και το κρεβάτι του. Η μοναξιά τόσων χρόνων, η απόρριψη της Φλώρας, η ανάγκη του για μια σύντροφο γρήγορα τον έσπρωξαν να ερωτευθεί την πληθωρική τριαντάρα. Να τον ερωτεύτηκε κι εκείνη; Ίσως. Η Νατάσα ποτέ δεν μπόρεσε να το πει αυτό με σιγουριά. Βέβαια, στην αρχή και η ίδια συμπαθούσε πολύ την Ιωάννα. Η μητέρα της ποτέ δεν τη χάιδευε, ποτέ δεν της διάβαζε παραμύθια, ποτέ δεν ερχόταν στο σχολείο να ρωτήσει για την πρόοδό της. Όλα αυτά, τα

πρώτα χρόνια της παραμονής τους στην Κλειτορία, ήταν δουλειά του πατέρα της· και αργότερα, της Ιωάννας. Σιγά σιγά, όμως, η μικρή άρχισε να καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο μπαμπάς της και η Ιωάννα αντάλλασσαν βλέμματα περίεργα, συζητούσαν χαμηλόφωνα και σταματούσαν να μιλούν, μόλις έμπαινε εκείνη στο δωμάτιο. Μια φορά μάλιστα τους είχε δει αγκαλιασμένους. Ο πατέρας της είχε τότε δικαιολογηθεί πως είχε αγκαλιάσει την Ιωάννα επειδή ήταν στενοχωρημένη και ήθελε να την παρηγορήσει. Όμως, η Αναστασία δεν πείστηκε από την εξήγηση, κι ως καμώθηκε ότι πίστεψε τον Ισίδωρο.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

Με πρόφαση τη συμμετοχή της στη διάνοιξη του Σπηλαιίου των Λιμνών, η Αναστασία Στεφάνου επιστρέφει στην Κλειτορία ως Νατάσα Βάλβη. Πραγματικός σκοπός της είναι να ανακαλύψει τον άνθρωπο που δολοφόνησε πριν από χρόνια τη νεαρή Ιωάννα και να αποκαταστήσει το όνομα του πατέρα της, που καταδικάστηκε άδικα για τον φόνο και αυτοκτόνησε στη φυλακή.

Όταν διαπράττεται ένα νέο έγκλημα και στο χέρι του θύματος ο αστυνόμος Ρήγας βρίσκει το τσαλακωμένο σημείωμα «Η κόρη του φονιά είναι εδώ», η Νατάσα αντιλαμβάνεται με τρόπο ότι το παρελθόν εξακολουθεί να την καταδιώκει... Ακολουθεί και δεύτερη δολοφονία και εκείνη, κατηγορούμενη πλέον, προσπαθεί να αποδείξει την αθωότητά της. Όμως, η μυστηριώδης Μόιρα είναι αποφασισμένη να την καταστρέψει, υφαίνοντας γύρω της περίτεχνα έναν θανατηφόρο ιστό...

Θα καταφέρει να φτάσει η Νατάσα στην αλήθεια και να αποδώσει δικαιοσύνη ή το μυστικό θα μείνει για πάντα θαμμένο στο Σπήλαιο των Λιμνών;

*Το μυθιστόρημα της Ελευθερίας Μεταξά
Σπασμένος καθρέφτης
επανακυκλοφορεί ανανεωμένο.*